

Autor neznámý

ak Symmachus předpověděl, bezprostředně po krádeži Hole chaosu se nic zvláštního nedělo. Tehdejší císař, Uriel Septim, jim poslal několik dosti strohých zpráv, v nichž vyjadřoval nelibost a nespokojenost, a vyzýval Symmacha, aby vynaložil maximální úsilí k opětovnému nalezení onoho artefaktu. Pokroky v pátrání měl sdělovat nově jmenovanému císařskému mágovi, Jagaru Tharnovi, jemuž byla tato věc svěřena.

Tharn! bouřil Symmachus znechuceně a zklamaně, zatímco rázoval po malé komnatě. Barenzie, na níž již začínalo být patrné těhotenství, klidně seděla a vyšívala dětskou dečku. "Jagar Tharn, zrovna ten. Běda! Tomu bych neporadil ani jak přejít ulici, i kdyby byl slepý a o holi."

Co proti němu máš, lásko?

Prostě tomu mizernému elfovi nevěřím. Z části temný elf, z části vznešený, a z části bohové vědí co. Vsadím se, že si z každé té rasy vzal to nejhorší. Odfřknul si. "Nikdo o něm moc neví. Prý se narodil lesní elfce na jihu Valenského lesa. Vypadá to, jako by byl všude naráz už od-"

Barenzie, ponořená v klidném rozjímání a malátnosti těhotenství, do té chvíle Symmachovi naslouchala jen na půl ucha. Teď však náhle upustila vyšívání a podívala se na něj. Něco vzbudilo její zájem. "Symmachu. Mohl by ten Jagar Tharn být tehdy Slavík, v přestrojení?"

Symmachus chvíli přemýšlel, než odpověděl. "Ne, lásko moje. Zdá se, že lidská krev mezi Tharnovými předky není." Barenzie věděla, že pro Symmacha to je nedostatek. Její manžel pohrdal lesními elfy jako línými zloději a vznešenými elfy zas jako neužitečnými intelektuály. Lidi však obdivoval, zvláště Bretonce, za jejich spojení pragmatismu, inteligence a energičnosti. "Slavík je z Ebonhartu, z klanu Ra'athim - vsadím se, že z domu Hlaalu nebo z Mořina domu. Ten v sobě má lidskou krev už od jejích časů. Ebonhartští na nás žálí už od té doby, kdy si Tiber Septim vzal Roh vyvolávání a svěřil nám Hůl."

Barenzie vzdychla. Rivalita mezi Ebonhartem a Žalovínem sahala téměř až na počátek historie Morrowindu. Kdysi to byl jediný národ a všechny výnosné doly vlastnili Ra'athimové, jejichž šlechta držela dědičné právo na trůn velekrále Morrowindu. Když po sobě ale královna Liana zanechala dvojčata - vnuky legendárního krále Moraelyna - a ti pak společně zemi zdědili, rozdělil se Ebonhart na dva samostatné státy - Ebonhart a Žalovín. Zhruba ve stejnou dobu byla zrušena funkce velekrále a nahrazena dočasným vojevůdcem, kterého v časech ohrožení celé provincie jmenovala rada.

Ebonhart ovšem stále žárlivě trval na svých právech nejstaršího městského státu v Morrowindu (jeho vládci často použili frázi "první mezi rovnými") a tvrdil, že Hůl chaosu by měla být podle práva svěřena do opatrování jeho vládnoucímu domu. Žalovín ovšem odpověděl tvrzením, že sám král Moraelyn Hůl svěřil do opatrování boha Ephena, jehož byl Žalovín nezpochybnitelným rodištěm.

Proč tedy neřekneš Jagarovi Tharnovi o svém podezření? Ať tu věc získá zpět. Dokud je v bezpečí, co záleží na tom, kdo ji získá a kdo ne?

Symmachus se na ni nechápavě zahleděl. "Záleží na tom," řekl tiše po chvíli, "ale hádám, že ne zas tolik. Věřu," dodal, "určitě ne tolik, aby ses tím musela dál zatěžovat. Zůstaň tady a věnuj se svému," a v tu chvíli se na ni rozpustile usmál, "vyšívání."

Barenzie po něm hodila svůj košík. Trefil Symmacha doprostřed čela - jehla, náprstek i špulky nití.

Za několik dalších měsíců Barenzie porodila zdravého syna, jehož pojmenovali Helset. Po Holi chaosu ani o Slavíkovi nebylo nikde ani stopy. Jestli Hůl měli ebonhartští, rozhodně se tím nechlubili.

Roky ubíhaly klidně a spokojeně. Helset rostl ve vysokého a silného chlapce. Byl podobný svému otci, jehož obdivoval. Když bylo Helsetovi osm, narodilo se Barenzii k Symmachovy velké radosti druhé dítě, dcera. Na Helseta byl hrdý, ale malá Morgia - pojmenovaná podle Symmachovy matky - mu ukradla srdce.

Morgiino narození se bohužel poslem lepších časů nestalo. Vztahy s císařstvím se pomalu zhoršovaly, ač k tomu nebyl žádný zjevný důvod. Daně každoročně rostly a cla se zvyšovala. Symmachus měl pocit, že ho císař podezírá z podílu na zmizení Hole a chce, aby svoji loajalitu dokázal splňováním rostoucích požadavků. Prodloužil pracovní dobu a zvýšil daně, a dokonce chybějící peníze z části dorovnal z královské pokladnice i soukromého majetku. Jenže odvody rostly stále výš a šlechtici i prostí lidé si začínali stěžovat. Bylo zřejmé, že takhle to dlouho nepůjde.

Chci, abys vzala děti a jela do Císařského Města, řekl konečně zoufalý Symmachus jednoho dne po večeři. "Musíš přimět císaře naslouchat, jinak do jara vypukne v celém Žalovínu povstání." Nuceně se usmál. "Ty to s muži umíš, lásko. Vždycky jsi uměla."

I Barenzie se přinutila k úsměvu. "I s tebou, že?"

Ano. Zvláště se mnou, přisvědčil vlídně.

Obě děti? Barenzie pohlédla k rohovému oknu, kde Helset hrál na loutnu a zkoušel zpívat duet se svojí sestřičkou. Helsetovi tehdy bylo patnáct, Morgii osm.

Možná obměkčí jeho srdce. Kromě toho je na čase představit Helseta císařskému dvoru.

Možná. Ale to není ten pravý důvod, že? Barenzie se zhluboka nadechla a pokračovala. "Nevěříš, že bys je tady dokázal udržet v bezpečí. Jestli je tomu tak, nejsi tady v bezpečí ani ty. Pojed' s námi," naléhala.

Vzal její ruce do svých. "Barenzie. Lásko moje. Srdce mého srdce. Když teď odejdu, nebudeme mít už kam se vrátit. Neboj se o mě. Budu v pořádku. Dokáží se o sebe postarat - a jde mi to lépe, když si nemusím dělat starosti o tebe a děti."

Barenzie mu položila hlavu na prsa. "Ale pamatuj, že tě potřebujeme. Že tě potřebuji. Bez všeho ostatního si poradíme, pokud budeme mít sebe. Prázdné ruce a prázdný žaludek jdou přečkat snáz než prázdné srdce." Rozplakala se, myslíc na Slavíka a celou tu ošklivou záležitost s Holí. "Do téhle šlamastyky nás dostalo moje bláznovství."

Něžně se na ni usmál. "Jestli je to tak, pak nám tady není zas tak zle." Shovívavě pohlédl na děti. "Zůstaneme si navždy po boku, a žádný z nás si nebude přát nic jiného. Navždy. Navždy, má lásko, to ti slibuji. Kdysi jsem tě stál všechno, cos měla, Barenzie, já a Tiber Septim. Ale poslyš. Bez mé pomoci by císařství nikdy nevzniklo. Pomohl jsem ho tvořit." Jeho hlas ztvrdl. "A mohu ho také zničit. Jen to Urielu Septimovi řekni. To, a také že moje trpělivost není nekonečná."

Barenzie překvapeně vydechla. Symmachus nebyl zvyklý vyslovovat prázdné hrozby. To, že by se kdy mohl obrátit proti císařství, si ale dokázala představit asi stejně málo, jako že by starý ochočený vlk, schoulený u krbu, zaútočil na ni. "Jak?" zeptala se bez dechu. On ale zavrtěl hlavou.

Bude lepší, když to nebudeš vědět, řekl. "Jen mu vyříd', co jsem ti řekl, pokud by se zdráhal nám vyhovět, a neboj se. Je Septimem dost na to, aby si nevyléval zlost na poslovi." Ponuře se usmál. "Protože jestli to udělá, jestli ti z hlavy spadne jediný vlas, lásko moje, nebo jestli ublíží dětem - pak, pomáhejte mi všichni bohové Tamrielu, se bude modlit, aby se raději vůbec nenarodil. Věřu, uštve ho, jeho i s celou rodinou. A nespočinu, dokud nebude mrtev i poslední Septim." Symmachovy rudé oči temných elfů jasně zářily v pohasínajícím světle ohně. "To ti přísahám, má lásko. Moje královno... moje Barenzie."

Barenzie ho objala, objala tak těsně, jak jen dokázala. Ale i přes teplo jeho objetí se nedokázala ubránit chvění.

Barenzie stála před císařovým trůnem a snažila se vysvětlit zoufalou situaci Žalovínu. Na audienci u Uriela Septima čekala celé týdny, poslouchaje tu jednu, tu jinou výmluvu. "Jeho Veličenstvo je indisponováno." "Jistá naléhavá záležitost si žádá císařovu pozornost." "Omlouvám se, Výsosti, muselo dojít k omylu. Tvá audience je až příští týden.

Opravdu, podívej..." A ani teď to nevypadalo dobře. Císař dokonce ani v nejmenším nepředstíral, že by ji alespoň poslouchal. Nevyzval ji, aby se posadila, ani nepropustil děti. Helset stál nehnutě jako socha, malá Morgia už ale začínala být neklidná.

Nepomáhal ani stav její vlastní mysli. Krátce poté, co do města přijela a ubytovala se, požádal o slyšení žalovinský vyslanec v Císařském Městě. Nesl špatné zprávy, a bylo jich hodně. Povstání konečně vypuklo. Rolníci se spojili kolem několika nespokojených nižších šlechticů a požadovali, aby Symmachus odstoupil a předal vládu. Mezi Symmachem a chátrou stála jen císařská stráž a nemnoho věrných vojáků, jejichž rodiny sloužily Barenziinu domu po celé generace. Propukly násilnosti, Symmachus byl ale zjevně v pořádku a měl situaci pod kontrolou. Ale nevydrží to dlouho, psal. Naléhavě Barenzii žádal, aby u císaře udělala co bude moci - a každopádně měla zůstat v Císařském Městě, dokud jí nenapíše, že je bezpečné se s dětmi vrátit domů.

Snažila se prokletit si cestu císařskou byrokracií, ale příliš se jí nedařilo. A její rostoucí paniku ještě posilovalo to, že náhle z Žalovínu přestaly chodit jakékoliv zprávy. Zatímco se potácela mezi vztekem na bezpočetné císařovy majordomy a strachem z osudu, který ji a její rodinu čeká, týdny se napjatě, bolestivě a nemilosrdně vlekly kupředu. Pak ji jednoho dne navštívil žalovinský vyslanec s tím, že nejpozději následující noc má od Symmacha očekávat zprávu, ovšem ne obvyklými cestami, ale prostřednictvím sovy. Zdánlivě na stejné vlně šťastných událostí přišla ještě ten den zpráva od císařského úředníka, že Uriel Septim konečně svolil k audienci. Dostavit se měla druhý den ráno.

Když s dětmi přišla do audienční síně, přivítal je císař srdečným úsměvem, oči však měl chladné. Pak, když mu představovala děti, na ně hleděl s nehybnou pozorností, nepředstíranou, ale přesto jaksi podivnou. Barenzie s lidmi jednala už téměř pět set let a naučila se číst jejich výrazy a gesta do takové míry, jaká dalece přesahovala schopnosti jakéhokoliv člověka. Ať se to císař snažil sebevíc skrývat, v jeho očích byl hlad - a ještě něco jiného. Lítost? Ano. Lítost. Ale proč? Měl několik vlastních zdravých dětí. Proč tedy prahne po těch jejích? A proč jí samé věnoval tak neřestně toužebný pohled, ač jen krátký? Možná ho už nudí jeho choť. Lidé jsou notoricky, ačkoliv předvídatelně, nestálí. Po tom dlouhém, spalující pohledu se jeho oči odvrátily, zatímco ona začala mluvit o svém poslání a o násilí, které vypuklo v Žalovínu. Poslouchal ji a po celou dobu seděl nehnutě, jako socha.

Zmatena jeho netečností, a nevyšlovně rozmrzelá, hleděla Barenzie do jeho bledé, strnulé tváře a hledala stopy Septimů, které kdysi znávala. Uriela Septima příliš neznala, setkala se s ním kdysi, když byl ještě dítě, a pak na jeho korunovaci před dvaceti lety. Dvakrát, to bylo všechno. Na obřadu byl vážný a důstojný, dokonce i jako mladík, ale ne tak ledově vzdálený, jako byl tento dospělý muž. Vlastně kromě fyzické podobnosti vůbec nepůsobil jako stejný člověk. Ne, stejný ne, ale přesto na něm bylo něco povědomého, nějaká póza nebo gesto...

Náhle ji polilo horko, jako by na ni někdo vylil žhavou lávu. Iluze! Od té doby, co ji tak krutě oklamal Slavík, se hodně věnovala studiu umění iluzí. Naučila se je odhalovat, a nyní iluzi cítila, stejně jistě jako slepý dokáže vycítit slunce na tváři. Iluze! Ale proč? Její mysl zuřivě pracovala, zatímco její ústa dál odříkávala podrobnosti žalovinských problémů. Ješitnost? Lidé se často styděli za známky stárnutí, které elfové tak hrdě ukazovali. Přesto se zdálo, že tvář Uriela Septima odpovídá jeho věku.

Barenzie se neodvažovala použít vlastní kouzlo. I drobní šlechtici dokázali ve svých síních různými způsoby odhalit působení magie, nebo se od něj dokonce odstínit. Použití magie na tomto místě by na ni přivolalo císařův hněv stejně jistě jako vytasení dýky.

Kouzla.

Iluze.

Náhle si vzpomněla na Slavíka. A v příštím okamžiku před ní najednou seděl. Pak se vidění změnilo a byl to Uriel Septim. Vypadal smutně, jakoby v pasti. Zrak se jí znovu zastřel a na trůně se znovu objevil jiný člověk, podobný Slavíkovi, a přesto nepodobný. Bledá pleť, krví podlité oči, elfí uši - a kolem pulsující záře koncentrované zloby, aura tajemné energie, strašlivý, ničivý oblak. Ten muž byl schopen všeho!

A pak opět hleděla do tváře Uriela Septima.

Jak si mohla být jistá, že si to jen nepředstavovala? Možná si s ní její mysl hraje. Pocítila náhlou únavu, jako by příliš dlouho nesla těžký náklad. Rozhodla se přestat s podrobným výčtem obtíží v Žalovínu - ostatně bylo zjevné, že to nikam nevede - a vrátit se ke společenskému rozhovoru. Zdánlivě prázdnému, ale se skrytým záměrem.

Pamatuješ si, Sire, jak jsi se mnou a Symmachem krátce po otcově korunovaci večeřel? Nebyl jsi starší než tady Morgia. Nesmírně nás poctilo, že jsme byli toho večera jedinými hosty, samozřejmě ještě s Alex. Všichni nejlepší přátelé pohromadě.

Ach ano, řekl císař a opatrně se usmál. Velmi opatrně. "Myslím, že si vzpomínám."

Ty a Alex jste si byli velice blízcí, Veličenstvo. Teprve nedávno jsem se dozvěděla o té smrtelné nehodě. Moc mě to mrzí.

Vskutku. Alex. Stále o něm raději nemluví. Jeho oči náhle jako by byly prázdné - nebo ještě prázdnější, pokud to vůbec bylo možné. "Co se týká tvé žádosti, má paní, zvážím ji a dám ti vědět."

Barenzie se uklonila, následována dětmi. Císař je kývnutím propustil, načež odešli z trůnního sálu.

Když vyšli, zhluboka se nadechla. "Alex" byl imaginární kamarád z dětství, ačkoliv mladý Uriel trval na tom, aby pro něj bylo prostřeno u každého jídla. A nejenom to, Alex, i přes chlapecké jméno, byla dívka! Symmachus ten žert udržoval při životě ještě dlouho poté, co z dětských her všichni dávno vyrostli - ptal se na Alexino zdraví, kdykoliv se s Urielem Septimem potkali, a dostával odpovědi v duchu předstírané vážnosti. Naposledy, když Barenzie o Alex slyšela, tedy před několika lety, císař evidentně se Symmachem dlouze žertoval o tom, jak Alex potkala mladého Khajiitského dobrodruha, vzala si ho a odešla s ním do Lilandrilu pěstovat kapradě plamenné a pelyněk.

Muž na císařském trůně nebyl Uriel Septim! Slavík? Mohl by...? Ano. Ano! Náhle jí proběhla vlna pochopení a Barenzie věděla, že má pravdu. Byl to on. Byl! Slavík! Přestrojený za císaře! Symmachus se mýlil, tak strašně se mýlil...

Co teď? Její myšlenky zběsile vířily. Co se stalo s Urielem Septimem, ale hlavně, co to znamená pro ni a Symmacha, a pro celý Žalovín? Když se ohlédla zpět, odhadla, že jejich problémy způsobil právě tento falešný císař, ten očarovaný slavík - nebo kým ve skutečnosti je. Musel Uriela Septima nahradit krátce předtím, než se objevily ty nesmyslné požadavky na Žalovín. To by vysvětlovalo, proč se vztahy začaly zhoršovat tak pomalu (podle lidského vnímání času), dlouho poté, co prožila onen odsuzovaný román s Tiberem Septimem. Slavík věděl o Symmachově pověstné věrnosti dynastii Septimů, a o tom, jak dobře ji zná, a rozhodl se k preventivnímu úderu. Jestli tomu tak bylo, tak jsou všichni ve strašlivém nebezpečí. Ona s dětmi je v jeho moci zde v Císařském Městě, a Symmachus se sám musí vypořádat s problémy, které Slavík napáchal v Žalovínu.

Co musí udělat? Barenzie popohnala děti kupředu, dlaně položené na jejich ramenou. Snažila se zůstat klidná, soustředěná, své dvorní dámy a osobní doprovod pár kroků za sebou. Konečně došli k čekajícímu kočáru. Ačkoliv jejich komnaty byly jen několik domů od paláce, královská důstojnost nedovolovala chodit pěšky ani na tak krátkou vzdálenost. A pro tentokrát tomu Barenzie byla ráda. Kočár jí připadal jako útočiště, ač dobře věděla, jak je ten pocit klamný.

K jednomu z rytířů z jejího doprovodu přiběhl chlapec a podal mu svitek, pak ukázal na kočár. Rytíř jí dopis přinesl. Chlapec stál a čekal, oči široce otevřené. List byl krátký a zdvořilý, a pouze se tázal, zda král Eadwyre z Wayrestu z provincie Vysoká skála může doufat v audienci u proslulé královny Barenzie ze Žalovínu, neboť o ní mnoho slyšel a byl by velice rád, kdyby mohl pobýt v její společnosti.

Prvním Barenziiným impulsem bylo odmítnout. Chtěla přece z tohoto města co nejrychleji odjet! Rozhodně neměla chuť flirtovat s nějakým okouzleným člověkem. Zamračeně vzhlédla a jeden z rytířů řekl: "Má paní, chlapec říká, že jeho pán očekává tvoji odpověď támhle." Vzhlédla naznačeným směrem a spatřila pohledného staršího muže na koni, obklopeného pultuctem dvořanů a jezdců. Všiml si jejího pohledu a uctivě se uklonil, snímaje klobouk s dlouhým pérem.

Tak dobrá, řekla v náhlém hnutí myslí Barenzie chlapci. "Řekni svému pánu, že mě může dnes po večeři navštívit." Král Eadwyre byl elegantní a vážný a působil znepokojeným dojmem - ale rozhodně nevypadal zamilovaně. Alespoň něco, pomyslela si zamyšleně.

O nějaký čas později stála Barenzie u okna ve věži a čekala. Cítila povědomou blízkost, ale ačkoliv bylo noční nebe pro její oči jasné jako den, ještě ho neviděla. A pak tam náhle byl, rychle se pohybující tečka pod řídkými nočními mračny. Ještě několik minut a velká sova se snesla až k ní, pařáty se zachytila její silné kožené rukavice a složila křídla.

Odnesla ptáka na bidýlko, a zatímco sova oddechovala po dlouhém letu, sáhla netrpělivými prsty po listu, ukrytém ve schránce na jeho noze. Pták mezitím dlouze pil z pítka, pak si načechral peří a začal si ho urovnávat, připadáje si v její přítomnosti bezpečně. Drobná část jejího vědomí sdílela jeho uspokojení z dobře vykonané práce, splněného úkolu a zaslouženého odpočinku ... přesto kdesi pod tím byl neklid. Věci nebyly tak, jak být měly, dokonce i pro tuto prostou ptačí mysl.

Třesoucími se prsty rozvinula tenký svitek a přešla drobné písmo. Nepsala ho Symmachova rozmáchlá ruka! Barenzie se pomalu posadila a zatímco prsty uhlažovala list, její mysl i tělo sbíraly sílu přijmout pohromu s klidem, pokud to skutečně pohroma bude.

A pohroma to byla.

Císařské strážce Symmacha zradily a přidaly se k povstalcům. Symmachus byl mrtev. Zbývající věrné jednotky utrpěly rozhodnou porážku. Symmachus byl mrtev. Vůdce povstalců byl císařskými vyslanci uznán králem Žalovínu. Symmachus byl mrtev. Barenzie a její děti byli prohlášeni zrádci císařství a na jejich hlavy vypsána odměna.

Symmachus byl mrtev.

Takže ranní audience u císaře nebyla nic než podvod, trik. Šaráda. Císař to už musel vědět. Jen ji napínali; ještě vyčkejte, říkali, není kam spěchat, má paní královno, užijte si Císařského Města a radostí, které nabízí. Zůstaňte tak dlouho, jak jen budete chtít. Zůstaňte? Vždyť je tu jako ve vězení. A se vši pravděpodobností ji brzy opravdu zatknou. Nedělala si o své situaci žádné iluze. Věděla, že císař a jeho nohsledové nikdy nedopustí, aby ještě někdy opustila Císařské Město. Alespoň ne živá.

Symmachus byl mrtev.

Má paní?

Barenzie vyskočila, vylekaná příchodem služky. "Co je?"

Je tady ten Breton, má paní. Král Eadwyre, dodala žena, když si všimla Barenziina nechápavého pohledu. Pak na ni váhavě pohlédla. "Přišly zprávy, má paní?" řekla a ukázala na sovu.

Nic, co by nemohlo počkat, řekla Barenzie rychle a v jejím hlase jako by zněla ta prázdnota, která se náhle uvnitř ní rozevřela jako zející propast. "Postarej se o toho ptáka." Vstala, uhladila si šaty a připravila se uvítat svého královského hosta.

Cítila se jakoby otupělá. Strnulá jako kamenné zdi kolem ní, nehybná jako noční vzduch... ztuhlá jako včerejší nebožtík.

Symmachus byl mrtev!

Král Eadwyre ji pozdravil vážně a zdvořile, ačkoliv poněkud nevkusně. Tvrdil, že je velkým obdivovatelem Symmachovým, jenž se často objevuje v legendách jeho rodu. Postupně stočil hovor na její jednání s císařem. Zajímaly ho podrobnosti a zeptal se, zda je výsledek pro Žalovín příznivý. Když dostal vyhýbavou odpověď, náhle vyhrkl: "Má paní královno, musíš mi věřit. Ten muž, který si říká císař, je podvodník! Víím, že to zní bláznivě, ale-"

Ne, řekla Barenzie s náhlou rozhodností. "Máš naprostou pravdu, můj pane králi. Víím to."

Eadwyre se v křesle poprvé uvolnil, jeho pohled náhle získal na bystrosti. "Ty to víš? Nežertuješ jen s někým, koho považuješ za blázna?"

Ujišťuji tě, můj pane, nežertuji. Hluboce se nadechla. "A kdo se podle tebe za císaře vydává?"

Císařský mág, Jagar Tharn.

Ach. Můj pane králi, neslyšels, čirou náhodou, o někom zvaném Slavík?

Ano, paní, to jsem vskutku slyšel. Moji spojenci a já ho považujeme za toho samého muže, jako je ten zrádce Tharn.

Já to věděla! Barenzie vstala a snažila se zamaskovat silné pohnutí. Slavík - Jagar Tharn! Ach, ale ten muž byl démon! Dábelský a zákeřný. A tak strašně chytrý. Jejich pád zosnoval tak hladce, dokonale! Symmachu, můj Symmachu...!

Eadwyre si nesměle odkašlal. "Má paní, já... my... potřebujeme tvoji pomoc."

Barenzie se té ironii chmurně usmála. "Myslím, že tuto větu bych měla pronášet spíše já. Ale pokračuj, prosím. Jakou pomoc ti mohu poskytnout, můj pane králi?"

Monarcha rychle nastínil plán. Čarodějka Ria Silmane, donedávna v učení u proradného Jagara Tharna, byla falešným císařem prohlášena za zrádce a popravena. Přesto se jí podařilo zachovat si zbytek svých sil a dokáže se spojit s několika z těch, které ve smrtelném světě znala nejlépe. Vybrala šampióna, který se má pokusit najít Hůl chaosu, ukrytou zrádným čarodějem na neznámém místě. Tento šampión měl pomoci moci ukryté v Holi jinak nezranitelného Jagara Tharna zničit, a osvobodit skutečného císaře, vězněného v jiné dimenzi. Jenže šampión, ač naštěstí dosud naživu, právě hnil v císařském vězení. Je třeba odvrátit Tharnovu pozornost, zatímco se vyvolený s pomocí Riina ducha osvobodí. Barenzie si získala sluch falešného císaře - a zjevně i jeho oči. Byla by ochotna postarat se o mágovu pozornost?

Hádám, že bych si u něj dokázala vyjednat další audienci, řekla Barenzie opatrně. "Ale stačilo by to? Musím tě informovat, že mé děti a já jsme právě přednedávnem byli prohlášeni zrádci císařství."

Možná v Žalovínu, má paní, a v Morrowindu. V Císařském Městě a císařské provincii to ale chodí jinak. Stejný byrokratický marast, kvůli němuž je skoro nemožné získat u císaře a jeho ministrů audienci, ti zároveň zajišťuje, že nikdy nebudeš nezákonně uvězněna nebo jinak potrestána bez řádného procesu. Ve tvém případě, má paní, a v případě tvých dětí, je situace ještě složitější kvůli vašemu královskému postavení. Jako královna a její dědicové jsou vaše osoby považovány za nedotknutelné - dokonce posvátné. Král se ušklíbl. "Císařská byrokracie, má paní, je dvousečná zbraň."

Ach tak. Takže je tu s dětmi alespoň prozatím v bezpečí. Pak ji něco napadlo. "Můj pane králi, co jsi myslel tím, že jsem si získala oči falešného císaře? A navíc zjevně?"

Eadwyre vypadal, že se cítí poněkud trapně. "Mezi služebnictvem se šeptalo, že Jagar Tharn měl tvoji podobiznu na jakémisi oltáři ve svých komnatách."

Aha. Její myšlenky na chvíli odběhly k onomu jejímu bláznivému románku se Slavíkem. Byla do něj šíleně zamilovaná. Hloupá ženská. A muž, kterého kdysi milovala, způsobil smrt muže, k němuž cítila skutečnou lásku. Cítila. Ne, pořád cítí. A on je, je... je... Stále nedokázala přijmout myšlenku, že je Symmachus mrtev. Ale i kdyby byl, řekla si pevně, moje láska stále žije a trvá. Bude s ní navěky. Stejně jako bolest. Bolestné prožívání zbytku života bez něj. Bolestná snaha nějak přežít každý den, každou noc bez jeho přítomnosti, jeho útěchy, jeho lásky. Bolest z vědomí, že nikdy neuvidí jejich děti vyrůst ve dva krásné dospělé elfy, a oni že nikdy nepoznají svého otce. Neuvidí, jak je statečný, silný, jak je skvělý a milující... a zvláště malá Morgia.

A za to, za to všechno, za to, cos udělal mojí rodině, Slavíku - musíš zemřít.

Překvapuje tě to?

Eadwyrova slova jí přetrhla proud myšlenek. "Cože? Co jestli mě překvapuje?"

Tvá podobizna. V Tharnově komnatě.

Ach. Její tvář ztvrdla. "Ano. A ne."

Eadwyre z jejího výrazu poznal, že by ráda změnila téma. Vrátil se tedy znovu k jejich plánům. "Náš vyvolený může k útěku potřebovat několik dní, má paní. Dokážeš mu získat trochu víc času?"

Věříš mi, můj pane králi. Proč?

Jsme zoufalí, má paní. Nemáme na výběr. Ale i kdybychom měli - ano, věřil bych ti. A věřím. Tvůj manžel se k naší rodině celé roky choval dobře. Symmachus-

Je mrtev.

Cože?

Barenzie mu rychle a chladně vylíčila nedávné události.

Má paní... královno... to je strašné! Je mi... je mi to tak líto...

Barenziin ledový klid poprvé dostal trhliny. Tváří v tvář soucitu cítila, jak se její zdánlivá vyrovnanost začíná hroutit. Soustředila se a silou vůle udržela klidnou tvář.

Za těchto okolností, má paní, těžko můžeme žádat-

Nikoliv, můj dobrý pane. Za těchto okolností musím udělat, co budu moci, abych se pomstila na vrahovi otce svých dětí. Z nedobytné pevnosti jejích očí unikla jediná slza. Netrpělivě ji otřela. "Výměnou žádám jen to, abys seč můžeš chránil mé osiřelé děti."

Eadwyre povstal, jeho oči zářily. "To rád slibuji, vznešená a statečná královno. Bohové naší milované země, samotného Tamrielu, nechť jsou mi svědky."

Jeho slova ji dojala, možná trochu absurdně, ale určitě hluboce. "Děkuji ti celým svým srdcem i duší, můj dobrý pane, králi Eadwyre. Já i mé děti jsme ti zavázáni nekonečnou v-dě - vděč -"

Víc už jí slzy říct nedovolily.

Tu noc nespala; seděla v křesle u postele, ruce složené v klíně, a přemýšlela, zatímco temnota kolem přibývala a pak ubývala. Dětem to neřekne - ještě ne, dokud nebude muset.

O další audienci u císaře žádat nemusela. Hned ráno k němu byla povolána.

Řekla dětem, že nejspíš bude pryč několik dní, požádala je, aby nezlobily služebnictvo a políbila je na rozloučenou. Morgia pofňukávala; v Císařském Městě se nudila a cítila osamělá. Helset byl zamračený, ale neřekl nic. Byl tak podobný svému otci. Jeho otec...

V císařském paláci byla Barenzie uvedena nikoliv do velké audienční síně, ale do malého salonku, kde císař právě sám snídal. Kývl na přivítanou a pokynul rukou k oknu. "Krásný výhled, že?"

Barenzie se zahleděla přes věže velkého města. Uvědomila si, že je to přesně ta komnata, kde se před tolika lety poprvé setkala s Tiberem Septimem. Vlastně před stoletími. Tiber Septim... Další muž, kterého milovala. Koho ještě vlastně milovala? Symmachu, Tibera Septima... a Slámka. Vzpomněla si na toho vysokého světlomasého čeledína s náhlým a intenzivním hnutím myslí. Dosud si to nikdy neuvědomila, ale milovala Slámka. Jen mu to nikdy neřekla. Byla tehdy tak mladá, byla to bezstarostná doba, blažená... před vším tímhle... před... ním. Ne před Symmachem. Před Slavíkem. Sama sebe šokovala. Ten muž na ni stále dokáže zapůsobit. Ještě i teď. I po všem, co se stalo. Zalila ji silná vlna emocí.

Když se konečně otočila, Uriel Septim už tam nebyl - na jeho místě seděl Slavík.

Vědělas to, řekl tiše, zkoumaje její tvář. "Vědělas. Okamžitě. Chtěl jsem tě překvapit. Mohlas alespoň chvíli předstírat."

Barenzie rozpřáhla ruce, snažíc se uklidnit bouři vířící hluboko uvnitř. "Obávám se, že má schopnost předstírání se s tou tvojí nemůže srovnávat, můj pane."

Vzdychl. "Zlobíš se."

Trochu ano, to musím přiznat, řekla ledově. "Nevím jak ty, ale já považuji zradu za poněkud urážlivou."

Jak velice lidské.

Zhluboka se nadechla. "Co ode mě chceš?"

Ted' ale předstíráš. Povstal, aby jí lépe viděl do očí. "Víš, co od tebe chci."

Chceš mě mučit. Dobrá, do toho. Jsem ve tvé moci. Ale mé děti nech být.

Ne, ne ne. To nechci, vůbec ne, Barenzie. Přišel až k ní a mluvil tiše tím starým něžným hlasem, při kterém kdysi cítila hřejivé vlny po celém těle. Stejným hlasem, který s ní to samé dělal znovu, tady a ted'. "Copak to nechápeš? Nešlo to jinak." Položil dlaně na její ramena.

Cítila, jak její odhodlání slábně, její nechuť k němu se rozplývá. "Mohls mě vzít sebou." V očích se jí sbíraly nevídané slzy.

Zavrtěl hlavou. "Neměl jsem takovou moc. Ale ted', ted'...! Ted' mám všechnu moc světa. Mám ji, mohu se o ni dělit, mohu ji dát - tobě." Znovu ukázal k oknu a městu za ním. "Celý Tamriel je můj a já ti ho mohu položit k nohám - a to je teprve začátek."

Už je pozdě. Moc pozdě. Nechals mě jemu.

Je mrtvý. Ten prostáček je mrtvý. Bylo to jen pár let - co na nich záleží?

Děti-

Mohu je adoptovat. A můžeme spolu mít další, Barenzie. A jaké děti by to byly! Co bychom jim mohli předat! Tvoji krásu a moji magii. Mám moc, o níž se ti ani nesnilo, ani v těch nejdivočejších snech. Naklonil se, aby ji políbil.

Vyklouzla z jeho sevření a otočila se. "Nevěřím ti."

Ale věříš, věříš. Jen se pořád zlobíš, to je všechno. Usmál se, ale ten úsměv nedosáhl k očím. "Řekni mi, co chceš, Barenzie. Barenzie moje milovaná. Pověz a dostaneš to."

Před očima jí proběhl celý její život. Minulost, současnost i budoucnost, která teprve přijde. Různé časy, různé životy, různé Barenzie. Která z nich byla ta opravdová? Skutečná Barenzie? Protože ta volba dá tvar jejímu osudu.

Už ji udělala. Věděla to. Věděla, kým je skutečná Barenzie, a co chce.

Procházku v zahradě, můj pane, řekla. "A možná píseň nebo dvě."

Slavík se zasmál. "Chceš, abych se ti dvořil."

A proč ne? Umíš to tak dobře. A navíc už je to dávno, co jsem zažila něco příjemného.

Usmál se. "Jak si přeješ, má paní královno Barenzie. Tvé přání je mi rozkazem." Políbil ji ruku. "Ted', a navždy."

A tak prožívali dny plné dvorských potěšení - procházeli se, rozmlouvali, zpívali a smáli se společně, zatímco záležitosti císařství přenechávali podřízeným.

Ráda bych viděla Hůl, řekla Barenzie jednoho dne. "Určitě si pamatuješ, že jsem ji sotva zahlédla."

Svraštil čelo. "Nic by mi neudělalo větší radost, potěšení moje, ale nejde to."

Ty mi nevěříš, uraženě našpulila rty, ale zase je uvolnila, když se naklonil a políbil ji.

Nesmysl, lásko. Samozřejmě, že ti věřím. Ale není tady. Uchechl se. "Vlastně není vůbec nikde." Znovu ji políbil, tentokrát vášnivěji.

Už zase mluvíš v hádankách. Chci ji vidět. Nemohls ji zničit.

Vidím, že jsi od našeho předchozího setkání zmoudřela.

Tak trochu jsi ve mě podnítil hlad po vědomostech. Povstala. "Hůl chaosu nelze zničit. A nelze ji ani odstranit z Tamrielu, alespoň ne bez vážných následků pro celou zemi."

Aaa... Děláš na mě dojem, má lásko. To vše je pravda. Není zničena, a ani jsem ji neodstranil z Tamrielu. A přesto, jak jsem řekl, není nikde. Dokážeš nalézt odpověď na takovou hádanku? Přitáhl si ji k sobě a ona se nechala obejmout. "Existuje ale ještě jedna větší hádanka," zašeptal. "Jak se dá udělat jeden ze dvou? Ale tuhle odpověď ti ukázat mohu, a ukáži." Jejich těla splynula, údy se propletly.

Později, když se trochu vzdálili a on dřímával, ospale přemýšlela: "Jeden ze dvou, dva z jednoho, tři ze dvou, dva ze tří... co nelze zničit lze možná rozdělit..." Vstala, v očích poznání. A usmála se.

Slavík si vedl deník. Každou noc do něj připisoval záznamy poté, co vyslechl stručné zprávy od svých služebníků. Měl ho zamčený v sekretáři. Jenže na jednoduchý zámek. Koneckonců kdysi bývala členkou cechu zlodějů... v nějakém jiném životě... jiná Barenzie...

Jednoho dne ráno se Barenzii podařilo krátce nahlédnout, když byl na toaletě. Zjistila, že první část Hole chaosu je ukryta ve starém trpasličím dole zvaném Fang Lair, ačkoliv jeho poloha byla popsána jen velmi nejasně. Díář byl přecpaný událostmi zaznamenanými zvláštním těsnopisem a bylo obtížné ho rozluštit.

Celý Tamriel, pomyslela si, v jeho a mých rukou, a možná ještě víc - a přesto...

Přes všechnu přitažlivost jeho zevnějšku byla tam, kde mělo být srdce, jen chladná prázdnota. Pomyslela si, že si to snad ani neuvědomuje. Občas ji bylo možno zahlédnout, když jeho oči ztvrdly a ta prázdnota v nich probleskla. A přesto, ačkoliv si je představoval jinak, i on toužil po štěstí a radosti. Sny prostáčka, pomyslela si Barenzie, a před očima jí znovu vytanul Slámka, ztracený a smutný. A pak Therris, s tím kočičím úsměvem Khajiita. Tiber Septim, mocný a osamělý. Symmachus, stálý, lhostejný Symmachus, který dělal to, co muselo být uděláno, tiše a účinně. Slavík. Slavík, hádanka i jistota, temnota i světlo. Slavík, který měl vládnout všem a ještě víc - a šířit přitom chaos ve jménu pořádku.

Barenzie od něj získala neochotné svolení k návštěvě svých dětí. Dosud jim neřekla ani o otcově smrti, ani o císařově nabídce ochrany. Teď to konečně udělala, a nebylo to snadné. Morgia se k ní tiskla snad celou věčnost a zoufale plakala, zatímco Helset utekl do samoty zahrady, když předtím odmítl veškeré její pokusy promluvit si s ním o otci, nebo ho alespoň obejmout.

Zatímco byla s dětmi, navštívil ji Eadwyre. Řekla mu, co zatím zjistila, a vysvětlila, že musí ještě chvíli zůstat a pokusit se dozvědět víc, dokud může.

Slavík si z ní kvůli jejímu starému obdivovateli utahoval. Byl si vědom toho, že ho Eadwyre podezírá - ale nedělalo mu to ani nejmenší starosti, protože toho starého blázna nebral nikdo vážně. Barenzii se dokonce podařilo dojednat mezi nimi jakési usmíření. Eadwyre veřejně odvolal své pochybnosti a jeho "starý přítel" císař mu odpustil. Od té doby ho k nim alespoň jednou týdně zvali na večeři.

Děti měli Eadwyreho rádi, dokonce i Helset, který nesouhlasil s matčíným vztahem s císařem, a tudíž ho nenáviděl. Postupem času začal být mrzutý a náladový a často se hádal jak s matkou, tak s jejím milencem. Barenziin vztah netěšil ani Eadwyreho, a Slavík občas s velkým potěšením otevřeně dával najevo své city k ní, jen aby starého muže podráždil.

Sňatek samozřejmě nepřipadal v úvahu, protože Uriel Septim už ženatý byl. Alespoň prozatím. Slavík vyhnal císařovnu už krátce poté, co zaujal císařovo místo, ale netroufal si jí ublížit. Našla útočiště v chrámu Jediného. Bylo oznámeno, že trpí chatrným zdravím, a Slavíkovi agenti rozšiřovali zvěsti, že prý má duševní problémy. Císařovy děti byly odeslány do různých vězení po celém Tamrielu, vydávaných za "školy."

Časem se její stav zhorší, řekl Slavík nedbale, maje na mysli císařovnu a s uspokojením si prohlížeje Barenziina naběhlá prsa a vzedmuté břicho. "Pokud jde o jejich děti... Nu, život je plný nebezpečí, že? Vezmeme se. Tvé dítě bude mým skutečným dědicem."

On to dítě chtěl. Barenzie si tím byla jistá. Méně jistá si už ale byla jeho pocity k ní. Poslední dobou se často hádali, a někdy hodně prudce. Obvykle kvůli Helsetovi, kterého chtěl poslat do školy na Letním ostrově, v provincii nejvzdálenější od Císařského Města. Barenzie se nijak nesnažila těm hádkám předcházet. Slavík koneckonců ani neměl zájem o klidný, bezproblémový život; a kromě toho následné usmiřování za to stálo.

Občas Barenzie vzala děti a uchýlila se do svého starého apartmá, když prohlásila, že už s ním nechce mít nic společného. On ale vždycky přišel a odvedl si ji zpět, a ona se vždycky odvést nechala. Bylo to jako příliv a odliv, jako každodenní vzestup a pokles dvou měsíců Tamrielu.

Byla v šestém měsíci těhotenství, když se jí konečně podařilo rozluštit, kde je ukryta poslední část Hole - tentokrát to bylo snadné, protože kde je hora Dagoth-Ur, věděl každý temný elf.

Když se příště se Slavíkem pohádala, prostě s Eadwyrem odjeli z města a hnali koně do Vysoké skály a do Wayrestu. Slavík zuřil, jenže toho nemohl mnoho dělat. Jeho vrahové byli neschopní a on si netroufal opustit sídelní město a pronásledovat je osobně. Stejně tak si nemohl dovolit otevřeně vyhlásit válku Wayrestu. Neměl na ni ani na její nenarozené dítě žádné legitimní právo. Šlechta z Císařského Města, věrna tradicím, s jeho poměrem s Barenzií nesouhlasila - stejně jako před tolika lety odsuzovala její vztah z Tiberem Septimem - a byla ráda, že je královna pryč.

Wayrest jí nedůvěřoval o nic víc, Eadwyre se však ve své prosperující malé zemi těšil až fanatické oblibě a poddaní mu rádi tolerovali jeho... výstřelky. Barenzie a Eadwyre byli oddáni rok po narození jejího a Slavíkova syna. I přes ten nešťastný fakt Eadwyre jí i jejím dětem dělal co jim na očích viděl. Ona ho sice nemilovala, ale měla ho ráda, a to už něco znamenalo. Bylo hezké někoho mít, a Wayrest byl dobré místo k životu a k výchově dětí, zatímco čekali a modlili se, aby šampion ve svém poslání uspěl.

Barenzie mohla jen doufat, že mu to nebude trvat dlouho, ať už ten bezejmenný hrdina byl kdokoliv. Byla temná elfka a měla všechn čas světa. Všechn. Jenže už jí nezbývala žádná láska, ani žádná nenávisť. Nic jí nezůstalo, nic než bolest a vzpomínky... a její děti. Nepřála si nic než starat se o ně, poskytnout jim dobrý život a moci dožít ten svůj. Nepochybovala, že ještě bude dlouhý. Chtěla ho naplnit klidem a pokojem, mírem v duši i v srdci. Sny prostáčeků. Ty si přála. Ty si přála a taková byla skutečná Barenzie. Sny prostáčeků.

Sny šťastných.